

**Φρασούλης και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Καθὼς ὁ κόσμος ἔλος
ξέρις ἀναμφιδόλις
πὼς τέλος ὑπεγράφη.

Και τόπλο, Περικλέτο,
τουλάχιστον γιὰ φέτο
βάλτο 'ψηλά' στὸ ράφι.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸν κόσμο ἀγγελία
χαρμόσυνη εὐτυχή
μ' ὄνειρατα τερπνά,
κι' ἀρχίζεῖ πανηγύρεως εἰρηνικῆς θαλιά.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα
Εἰρήνης πανηγύρια,
πέρταῖς καὶ παραθύρια
τὴν ἀκούσαν ὀρθάνυχτα.

Ὅλων τὰ στήθη τὰ βαρεῖά
τὰ γλυκοβαλοσάμνει,
τὴν διαλαλοῦν καμπαναριά,
τουφέκι καὶ κανόνι.

Διαδηλώσεις λαϊκαῖς
γιὰ τούτη ξεφώνιζου,
τοῦ Χατζῆ Κώστα μουσικαῖς
Εἰρήνην παιανίζου.

Τῆς Εἰρήνης ἡ μαγεία
οὐ χαρὰ μᾶς προσκαλεῖ...
σ' Ἐκκλησιαῖς δοξολογία
καὶ κατάνυξις πολλή.

Ἔλα μετὰ τόσους σάλους
τὸν πιαῖνα μὲ τοὺς ἄλλους
τῆς Εἰρήνης ν' ἀνανακρούσης.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνη
τὴν ὑπεγράψαν, καθῆνοι,
ἀντιστάσεως ἀπούσης.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ ποὺ λὲς
λησμονήθηκαν πολλὰς
μακροχρόνιας χολαῖς.

Ἐν μιᾷ ποὺ λὲς νυκτὶ
πόνου πέρασαν φρικτοὶ
κι' ἐπὶ τέλους ὑπεγράφη.

Κι' Ἕλληνας καὶ Τουρκαλάδες
ἔλυτσαν ἀπὸ μελάδες
κι' ἔφαγαν ἀτζέμ πιλάφι.

Τραλαλά καὶ τραλαλό...
κρύψετε, παιδιὰ, τὰ ξηφῆ...
τὸν Γκαλήπ γλυκοφιλό
καὶ τὸν Χάμπρο τὸν ἐρίφη.

Ὅλα πῆγαν καλά...
σήμερα φίλ κι' ἀγάπη
μὲ τὸν κάθε Τουρκαλά
καὶ τραπέζια μὲ κικιπάτι.

Ἦγες Εἰρήνης ἡ πομπή
μὲ ζουμπούλια κόσμο ραῖνει...
σήμερα μουχαλεμπὶ
καὶ ταοὺ κισόφ μ' εὐφραίνει.

Τῆς Εἰρήνης πανηγύρι
πλούτη φέρνει περισσά...
γιαῖ σου, Χάμπρο καὶ Βεζόρη,
Πατισόχημ τὸκ γιασά.

Τὸκ γιασά καὶ τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Πανὰ τοῦ διπλωμάτη,
ποὺ τὸν λὲν ἀνοικτομμάτη.
Τὸκ γιασά καὶ τοῦ Δευτέρη,
ποὺ πολλὰ τερτίπια ξέρει.

Τὴν Εἰρήνην μας κι' ἐγὼ
σήμερα δοξολογῶ,
τὴν Εἰρήνην μεγαλύνω
κι' ἔμπροστὰ τῆς γόνου κλίνω.

Τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ
δῶστε τα χωρὶς φειδῶ...
ρίχνω μία πιστολιά
καὶ φρενήρης τραγουδοῦ.

Τῆς Εἰρήνης εὐτυχία...
χαῖρε, τὸν καλὸν κλωσοῦ...
τώρα πλέον συμμαχία
καὶ μαζὶ μὲ τὴν φεσοῦ.

Τώρα πιά νὰ μὴ σὰς μέλη,
Ἄρης δὲν μᾶς ἀπειλεῖ...
τώρα ζάχαρι καὶ μέλι
μὲ τὴν Πύλη τὴν Ψηλή.

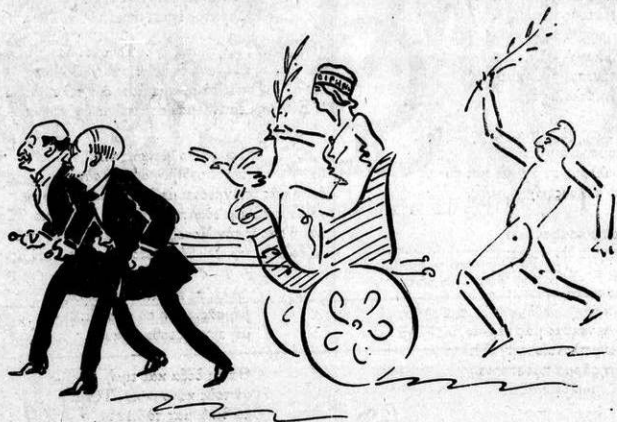
Ἄς γελάση κάθε μοῦρη,
κι' ὅπως ἄλλοτε τὸ φέσι
κάθε λίγο κι' ἔν' ἀγγορι
δὲν θὰ βγάξῃ μὲς στὴ μέση.

Στῆς Εἰρήνης τὸν καιρὸ
θὰ χορέψω, θὰ χαρῶ,
καὶ χωρὶς κουτομπολιαῖς
θ' ἀμολάρω πιστολιαῖς.

Ψάλε τὴν καὶ σὺ σὰν φάλτης,
καὶ καθόλου μὴν ξεχνᾷς
πὼς τὸ στήθος Ἐριάλτης
τὸ πιέζει καὶ βραχνᾷς.

Τάμετρα καλὰ τῆς μέτρα,
κτόπα τὰ καμπαναριά...
μᾶς ἐσήμωσαν τὴν πέτρα,
ποὺ μᾶς πλάκωνε βαρετὰ.

Ψάλε τῆς Εἰρήνης ἄσμα,
κι' ἔλα σκέφου, σὺντροφέ μου,

πώς μās έσκιαζε τὸ φάσμα
τρίτου φοβεροῦ πολέμου.

Τώρα σύμμαχοι και φίλοι
και με τῆς Τουρκίας τὴν Πόλη...
παύει κάθε μπαμπεσιά.

Τώρα θα μās αγαποῦν
κι' οὔτε λέξι δέν θά' πουν
κι' αν μās δώσουν τὰ νησιά.

Σύμμαχος μας ζηλευτή
κι' ἡ τῶν Νεοτουρκῶν Πόλη,
κι' ἔποιοι ἀπαντᾶς Μουφτή
φίλα τον γλυκὰ στὰ χεῖλι.

Β'

Π. —

Και συμμαχους θά καλῶ
τοῦς φεσάτους, Φασουλή,
και τὸ φέσι θά φιλῶ
με γλυκώτατο φιλί.

'Απ' εἰδῶ κι' ἐκεί γυρίζω
κι' ἔβαλλος πανηγυρίζω
τὴν Εἰρήνην τὴν καινούρια
με κλαρίνα, με σαμπούρια.

Πανηγύρεις θαλία
και σὲ κάμπους και βουνά,
και σ' ἀμέτρητα θεινά
ταῦλα τώρα και τελεία.

Ἐπληρώθησαν οἱ τόποι,
ἔπατέθη κι' ἡ σφραγίς,
πάει πιά τὸ καρδιοκτύπι
και κοπάζ' ἡ κατανγίς.

Τῶν πολέμων τὴν ἀντάρα
τὴν ξεχάνω, Φασουλή,
και δέν δίνω μιά πεντάρα
μήτε γιὰ τὸν Κεμαλί.

Νέας Εἰρήνης δῶρα...
φάτε και πῆγτε τώρα
στὰ πέντε Βιλαέτια
γιὰ τούτη τὴν Εἰρήνην,
ἔπου' μποροῦσι τέτοια
και πρὸ καιροῦ νὰ γίνῃ.

Κι' αν τέλος πρὸ καιροῦ δέν μπόρεσε νὰ πάρη,
μὰ κάλλιον ἀργά παρὰ ποτὲ, σαλιάρη.
Κι' ἐκείνος, πρὸ τῆς κρῖνει
κακὴ ψυχρὴ και μαύρη,
νομίζω πὼς Εἰρήνην
καλλίτερη δέν θάβρη.

Ἐπρεπε τέλος νά δοθῆ
καί σ'τὴν Συνθήκην νά τεθῆ
τοῦ κράτους ἡ σφραγίς.

Καλὴ κακὴ βρὰ κουνεῖ,
μὴν κάθασαι στὸν καφανεὶ
καὶ τὴν φιλολογεῖς.

Γιὰ τούτῃ νά κερνᾷς κρασί,
γιὰ τούτῃ νά χορδαῖς,
καὶ φύλλους σ'τ' ἄχρρα καὶ σὺ
σὺν κι' ἄλλους μὴ γυρεύς.

Ὁ Τούρκος ἀφιλίωσε,
συζήτησις δὲν στέκει...
ὅ,τι κι' ἂν πῆς τ'ελείωσε,
καὶ κάτω τὸ τουφακί.

Εἰρήνην νέκταρ μᾶς κερνᾷ,
καρπούς πλουσίους βγάξει,
Εἰρήνης ἄρμα προσπερνᾷ,
λαὸς ζῆ τακραυγάζει.

Ἄπο παντοῦ τὴν κελαῖθου
καὶ τρέχουν ὄλοι νά τὴν δούν
μὲ πόθο, μὲ λαχτάρα.

Λαὸς τριγύρω τῆς πετᾷ,
κι' ἀκούω τόσ' ἀλλαγητά,
κι' ἀκούω τόσα συμπάρα.

Τώρα λαὸς ἐπιθυμῶ
τοὺς πόνοὺς νά ἐσχάσῃ,
καὶ θείλειβίγως ἐκκρεμῆ
Συνθήκην νά συχάσῃ.

Δὲν θέλει πιά μὲ Κεμαλί
νά διαπραγματεύεται...
Εἰρήνην τῶρ ἀνδοθελεῖ,
Στρατὸς ἀποστρατεύεται.

Ἐωρτάσῃ κι' ἐκεῖ πέρα σ'τὰς κατακτηθείσας χώρας
λίαν πανηγυρικήν,
ὅταν ἐμαθᾶν κι' ἐκεῖ
ὅτι τέλος ὑπεγράφη σὲ μυστηριώδεις ὄρας.

Φ. — Εἰρήνην γελᾷ
κι' ἀπλόνοι φηλά
σημαία λευκή.

Καὶ νεζάτα θωροῖ,
ποῦ τόσον καιρὸ
φοροῦν τὸ χακί.

Κτυποῦνε κουδούνια...
Εἰρήνην σ'τὴν κούδια
ζῆτοῦν καὶ τὰ βρόση.

Καὶ πάλιν Εἰρήνην
τὰ πάντα φαιδρύνει,
Στρατὸς ἐπιστρέφει

Πολλὰ μᾶς ἐζήτησαν κι' οἱ Τούρκοι σὺν φίλοι μας
καὶ μὴνες ἐφήνανε τὸ φάρι σ'τὰ χεῖλη μας.
Κι' ἂν δὲν τοὺς τὰ δίναμε ποτὲ δὲν τ'ελείωναμα,
μ' Εἰρήνην ἐμπόλεμον σ'τὰ πόδια τὰ λῶναμα.

Τοὺς φιλοῦμε, μᾶς φιλοῦν,
τὴν Συνθήκην βιαλαλοῦν,
ὅπου μᾶς ὑποχρεώνει μὲ δική μας πληρωμῆ
νά τοὺς κάνωμ' ἔδω πέρα κι' ἔνα Τούρκικο Τζαμί,
καὶ θ' ἀκούς τὸν Μουσελίην μὲ παθητικὸ γιὰρὰ
νά δοξάζῃ τὴν Συνθήκην στοῦ Τζαμιῦ τὸν μιναρὲ.

Ἄλλ' ἄς εἶναι... δὲν πειράζει...
μὴ σὰς τρώῃ τὸ μαράζι,
μὴ συγχύσῃθε γι' αὐτά.

Θάναι δόξα καὶ τιμὴ
νά τοὺς κάνουν καὶ Τζαμί
τὰ δικά μας τὰ λεφτά.

Π. — Τώρα νηνεμία...
πᾶψε πιά, μουρηορῆ,
νά μὴ φᾶς καμμία
δυνατὴ σ'τὴ μούρη.

Σήμερ' ἀταράχως
πάω σ'τὸ κονάκι μου
σοῦζωντας μόνάχος...
Ἐρι. Ἐρινάκι μου.

Φ. — Ἄλλ' ὅμως τὸ φέσι
καὶ μ' ἔλη τῆ σχέσι
δὲν εἶνε παράξενο νά θέλῃ καὶ ρέστα...
ἐν τούτοις χαρήτε
καὶ πάντες θαρραῖτε...
φινίτο λὰ μούζικα, πασσάτα λὰ φέστα.

Ἐλείωσαν ἔλα μ' αὐτὴ τὴν Συνθήκην,
θὰ κάνωμε γλέντια, θὰ φάμε φοιμή,
κι' ἔγω, Παρικλέτο, θὰ βάλω σαρκί
καὶ Χόντζας θὰ γίνω, σὸν νέο Τζαμί.

Καὶ καρπούς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν αὔριον σ'τὸ θέατρον τοῦ Δήμου Συναυλία
τῆς κελαδηστρας τῆς Φωκᾶ μεγάλης καὶ τελεία
δι' αὐγενοῦς συμμετοχῆς καὶ διαφόρων ἑλλων
μουσικοῦδ' ἀσκέλων.

Καὶ νῦν οἱ πάντες στρέφωμεν μὲ πνεῦμα καὶ καρδίαν
πρὸς τὴν ἀηδονόστομον τῆς Νίνας μελωδία.

Ἐθνος, τοῦτέστι φύλλον Νικολοποῦλου νέον
μ' αἰρέσειαν, μὲ νεῦρα, καὶ φρόνημα γιννατιον.